

ЕВЛЕНИЕ 6.

БАБА КЕРА И МИЛКУ.

Милку (влиза и безъ да види баба Кера).

Тя мина и пакъ ми се усмихна, пакъ ми продума... Каква божественна усмивка! какъвъ сладъкъ, небесенъ гласъ!... Но, Боже мой! да ли отъ захвърлено сиромашко дѣте азъ се приехъ въ царскитъ палати, достигнѣхъ голѣми почести, само и само за да страдаѣхъ? Да ли за това ме направихъ неинъ пазителъ, неинъ слуга, само и само да ѣхъ виждамъ всѣки день, всѣки день да чувамъ сладкиятъ ѣговоръ, и да нѣмамъ нито най-малката надѣжда?... Азъ се разтрепървамъ като листъ,... азъ чувствавамъ себе-си способенъ да извършѣ най-труднитъ, най-славнитъ и най-благитъ подвизи, или пъкъ най-страшнитъ дѣла... Царкинѣ! паркинѣ! какъвъ жребий ми готвишъ ти? (съ силно въздишане сѣда на столѣтъ и дълбоко се замислюва).

Баба Кера (поразтрѣбва и трѣгва да си утива).

О-х-охъ! младини... (вижда Милку и уплашеничко се спира) Да те знае Господъ, уплаши ме. Та и што штѣшъ тука?

Милку (дига глава, става и се огледва).

Наистина, што штѣхъ азъ тука? Ето отговоръ на мене, на моето пламенно чувство, на моитъ дързостни мисли и желанія... Кой сѣмъ азъ? Едно подхвърлено дѣте, безъ родъ и роднини, зето отъ улицата и отхранено отъ жалость и състрадание... На-ли е така, милзлива бабо?

Баба Кера (съ безпокойство).

Господъ да те пази, синко! какво ти е?

Милку.

Ти знаешъ, бабо. Азъ нѣмамъ майка, нѣмамъ никого, освѣнъ тебе, и ти знаешъ болката на сърцето ми.

Баба Кера.

Пакъ това ли, Милко? Горко ти, синко! изхвърли ти това отъ главата си...